

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 3 czerwca 2016 roku

Wnioskiem o ukaranie złożonym w tut. Sądzie przez Komisariat Policji w K., **S. R.** zarzucono, że w dniu 3 kwietnia 2015 roku w godz. od 8.00 do 13.00 w Miejscowości B., powiatu (...), województwa (...), kierując samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) najechał na zaparkowany pojazd marki F. (...) o nr rej. (...), który siłą uderzenia uszkodził zaparkowany obok pojazd marki F. (...) o nr rej. (...) w wyniku czego doszło do uszkodzenia samochodów, a następnie oddalił się z miejsca zdarzenia, tj. wykroczenie z art. 98 k.w.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

W dniu 3 kwietnia 2015 roku w godzinach rannych w K. O. B. w K. oraz na tzw. (...) położonych także w miejscowości B., miały miejsce uroczystości religijne związane z przypadającym w tym dniu Wielkim Piątkiem. Na uroczystości te przybyło bardzo wielu pielgrzymów. Ci którzy przybyli na te uroczystości samochodami parkowali je na terenach zielonych znajdujących się w pobliżu opisanego powyżej klasztoru i drózek. Z uwagi na panującą wówczas deszczową pogodę tereny zielone na których parkowali pielgrzymi były śliskie i błotniste.

/ zeznania świadka T. W., k. 3-5, k. 66-67, zeznania świadka M. W., k. 10-14, k. 58-59, zeznania świadka S. D., k. 59-59v, zeznania świadka M. P., k. 59v-60, zeznania świadka J. D., k. 67v-68, zeznania świadka K. R., k. 68, zdjęcia wykonane przez T. W., k. 71, wyjaśnienia obwinionego S. R., k. 17-18, k. 57v-58/.

Na opisane powyżej uroczystości własnym samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) przybył T. W.. Zaparkował on pojazd na trawniku mieszczącym się w miejscowości B. przy drodze gruntowej biegnącej w rejonie bramy wschodniej do klasztoru – prostopadle do tejże drogi. Po lewej stronie jego pojazdu znajdował się wówczas pojazd marki F. (...) o nr rej. (...), którym wcześniej na uroczystości przybyła B. K.. Teren ,na którym T. W. zaparkował swój pojazd był nachylony w kierunku pojazdu marki F. (...). Z uwagi na błotnistą i śliską nawierzchnię pojazd marki F. (...) nieznacznie ześlizgnął się w kierunku pojazdu marki F. (...) przez co pojazdy te zetknęły się lusterkami. Następnie T. W. udał się na uroczystości. Teren ten znajdował się poza drogą publiczną na nieużytkach zielonych.

/dowód: zeznania świadka T. W., k. 3-5, k. 66-67, pismo Komisariatu Policji w K., k. 78, karta zdarzenia drogowego k. 6/.

Na opisane powyżej uroczystości przybył także S. R., który kierował wówczas pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...). Wraz z nim w opisanym powyżej pojeździe znajdowali się jego żona K. R., jego szwagier S. D. z żoną J. D. oraz sąsiad M. P.. S. R. postanowił zaparkować pojazd marki V. (...) prostopadle do drogi gruntowej znajdującej się w rejonie wschodniej bramy do klasztoru, po prawej stronie zaparkowanego tam wcześniej samochodu marki F. (...) o nr rej. (...). Po wjechaniu na to miejsce z uwagi na występujące tam nachylenie terenu, śliską i błotnistą nawierzchnię oraz znaczną masę pojazdu marki V. (...) (ponad 2 tony), prowadzony przez niego pojazd zsunął się na opisany powyżej pojazd marki F. (...) uderzając kołem w jego przedni prawy błotnik. W wyniku uderzenia samochód marki F. (...) zsunął się na samochód marki F. (...) o nr rej. (...) uderzając lewym przednim błotnikiem w jego prawy przedni błotnik. W wyniku przedmiotowego zdarzenia w obu pojazdach marki F. doszło do uszkodzeń w postaci otarć i zadrapań lakieru.

/ protokół ustnego zawiadomienia o wykroczeniu, k. 1, zeznania świadka M. W., k. 10-14, k. 58-59, częściowo zeznania świadka S. D., k. 59-59v, częściowo zeznania świadka M. P., k. 59v-60, częściowo zeznania świadka J. D., k. 67v-68, częściowo zeznania świadka K. R., k. 68, zdjęcia wykonane przez T. W., k. 71, zeznania świadka T. W., k. 3-5, k. 66-67, częściowo wyjaśnienia obwinionego S. R., k. 17-18, k. 57v-58/

Po nastąpieniu przedmiotowego zdarzenia pasażerowie samochodu marki V. (...) wysiedli na zewnątrz oraz pomogli S. R. wyjechać z powrotem na drogę gruntową. Następnie udali się oni na uroczystości, natomiast S. R. odjechał i

zaparkował pojazd w innym miejscu kilkaset metrów dalej. Na miejscu opisanego powyżej zdarzenia znajdował się M. W., który zapisał numer rejestracyjny oddalającego się pojazdu marki V. (...). S. R. widząc to powiedział mu, że nie ma zamiaru uciekać oraz, że skontaktuje się z właścicielami uszkodzonych pojazdów. M. W. pomimo to pozostawił w drzwiach uszkodzonych samochodów karteczki na których zapisał numer rejestracyjny i markę pojazdu którym kierował S. R. oraz swój numer telefonu.

/ zeznania świadka T. W., k. 3-5, k. 66-67, protokół ustnego zawiadomienia o wykroczeniu, k. 1, zeznania świadka M. W., k. 10-14, k. 58-59, częściowo zeznania świadka S. D., k. 59-59v, częściowo zeznania świadka M. P., k. 59v-60, częściowo zeznania świadka J. D., k. 67v-68, częściowo zeznania świadka K. R., k. 68, zdjęcia wykonane przez T. W., k. 71, częściowo wyjaśnienia obwinionego S. R., k. 17-18, k. 57v-58/

Gdy po zakończeniu uroczystości T. W. i B. K. powrócili do swych pojazdów stwierdzili, że pojazd marki F. (...) zsunął się na samochód marki F. (...). Po obejrzeniu uszkodzeń obu pojazdów doszli także do wniosku, że w zdarzeniu musiał brać udział także trzeci pojazd. Ujawnili także karteczki pozostawione przez M. W.. T. W. sfotografował uszkodzenia obu pojazdów telefonem komórkowym. W dniu 4 kwietnia 2016 roku T. W. złożył w Komisariacie Policji w K. ustne zawiadomienie o wykroczeniu.

/ zeznania świadka T. W., k. 3-5, k. 66-67, zdjęcia wykonane przez T. W., k. 71, protokół ustnego zawiadomienia o wykroczeniu, k. 1/

S. R. ma 60 lat, jest żonaty, na jego utrzymaniu pozostaje córka w wieku 17 lat. Nie pracuje oraz nie uzyskuje dochodów. Posiada majątek w postaci współwłasności pojazdu marki V. (...). Nie był do tej pory karany za przestępstwa i wykroczenia. Występuje brak podstaw do kwestionowania jego poczytalności w odniesieniu do zarzucanego mu czynu.

/ wyjaśnienia obwinionego S. R., k. 17-18, k. 57v-58, opinia sądowno – psychiatryczna, k. 36-39/

W toku prowadzonych czynności wyjaśniających, obwiniony S. R. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz złożył wyjaśnienia. Stwierdził między innymi, że gdy zaparkował pojazd on ujechał mu na stojący niżej samochód uderzając przednim kołem w koło sąsiedniego pojazdu. Stwierdził, że wyszedł z pojazdu sprawdzić czy są na pojazdach jakieś uszkodzenia lecz żadnych nie widział na swoim samochodzie oraz na samochodzie w który uderzył. Nie wiedział, że samochód na który ujechał jego pojazd uderzył w inny samochód. Gdyby wiedział, że doszło do uszkodzeń pojazdu nie oddaliłby się z miejsca zdarzenia.

W toku postępowania przed Sądem obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz złożył wyjaśnienia, w toku których dokładnie opisał przebieg zdarzenia, między innymi potwierdził, że prowadzony przez niego pojazd z uwagi na nachylenie terenu i śliską błotnistą nawierzchnię zsunął się na stojący obok pojazd, z którym zetknął się przednimi kołami. Nakazał wówczas pasażerom opuścić pojazd i wycofał z powrotem pojazd na drogę główną. Chciał kawalek odjechać i wrócić aby zobaczyć co się stało. Zauważył także, że ktoś spisuje numery rejestracyjne jego samochodu. Po powrocie na miejsce stwierdził z odległości trzech metrów, że w pojeździe, na który zsunął się prowadzony przez niego samochód nie nastąpiły uszkodzenia. Nie pomyślał aby sprawdzić czy pojazd w który uderzył nie zsunął się na inny pojazd.

Po pytaniach Przewodniczącego wyjaśnił, że grunt, na którym się zatrzymał to była łąka, był to grunt porośnięty trawą, było wówczas mokro.

Po pytaniach obrońcy stwierdził, że nic mu nie wiadomo o tym aby posiadacz samochodu, w który uderzył zgłosił szkodę do ubezpieczyciela. W pobliżu tego samochodu znajdowali się inni ludzie, jednak zdarzenie to nie wzbudziło zainteresowania. Było wtedy zimno, mokro, padała mżawka.

/ wyjaśnienia obwinionego S. R., k. 17-18, k. 57v-58/

W ocenie Sądu w świetle zgromadzonego materiału dowodowego bezspornym jest, iż obwiniony S. R. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu wykroczenia stypizowanego w art. 98 k.w.

Dokonując oceny zgromadzonego materiału dowodowego Sąd miał na uwadze przede wszystkim okoliczność, iż obwiniony S. R. pomimo nie przyznania się w toku składania wyjaśnień w postępowaniu sądowym do popełnienia zarzucanego mu czynu, w zasadzie w treści swych wyjaśnień w pełni potwierdził zarzut postawiony mu w treści wniesionego wniosku o ukaranie oraz przebieg inkryminowanego zdarzenia opisany przez naoczno postronnego świadka – M. W.. Przede wszystkim w sposób jednoznaczny stwierdził, że w czasie inkryminowanego zdarzenia w kierowanym przez niego pojeździe znajdowali się pasażerowie, zdawał sobie sprawę, że w miejscu, w którym zamierza zaparkować występuje nachylenie terenu i śliska, błotnista nawierzchnia oraz, że kierowany przez niego pojazd zsunął się na stojący poniżej zaparkowany pojazd marki F. (...). Obwiniony kwestionował w zasadzie jedynie okoliczność, iż w wyniku przedmiotowego zdarzenia w pojeździe, na który zsunął się kierowany przez niego pojazd doszło do jakichkolwiek uszkodzeń. Jednakże twierdzenia te – abstrahując od ich wiarygodności – są nieistotne dla stwierdzenia popełnienia przez niego zarzucanego mu wykroczenia z art. 98 k.w. Do znamion tego przepisu nie należy bowiem – o czym będzie jeszcze mowa – spowodowanie komukolwiek szkody materialnej lecz nie zachowanie należytej ostrożności oraz spowodowanie zagrożenia bezpieczeństwa dla innej osoby. Na marginesie podnieść należy, że w świetle zgromadzonego materiału dowodowego – zwłaszcza zeznań T. W. i M. W. oraz zdjęć wykonanych przez T. W. wynika, że uszkodzenia pojazdu marki F. (...) były na tyle widoczne, że obwiniony nie mógł ich nie zauważyć patrząc na przedmiotowy pojazd z odległości trzech metrów. W ocenie Sądu z powyższych względów wyjaśnienia obwinionego w zakresie, w którym nie przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu nie zasługiwały na danie im wiary. Zdaniem Sądu obwiniony oddalił się z miejsca zdarzenia licząc na to, że właściciel uszkodzonego pojazdu nie zdoła ustalić jego tożsamości zwłaszcza, że numery rejestracyjne należące do niego pojazdu zostały spisane jedynie przez postronnego świadka w momencie gdy odjeżdżał z tego miejsca. Ponadto z powyższych względów Sąd wykorzystał wyjaśnienia obwinionego przy ustalaniu stanu faktycznego jedynie w zakresie, w którym znajdują one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, przede wszystkim zeznaniach świadków T. W. i wykonanych przez niego fotografiach oraz zeznaniach postronnego świadka M. W..

Sąd dał w całości wiarę wyjaśnieniom obwinionego S. R. w zakresie jego sytuacji osobistej i materialnej oraz uprzedniej karalności, albowiem nie były one kwestionowane w toku postępowania przez żadną ze stron.

Sąd za całkowicie niewiarygodne w zakresie przebiegu inkryminowanego zdarzenia uznał zeznania żony obwinionego K. R., jej brata S. D. i jego żony J. D. oraz sąsiada obwinionego M. P.. Złożone przez nich w tym zakresie zeznania są bowiem całkowicie sprzeczne nie tylko z zeznaniami postronnego świadka M. W. lecz także z wyjaśnieniami samego obwinionego S. R., który w sposób jednoznaczny stwierdził, że w momencie gdy kierowany przez niego pojazd zsunął się na inny pojazd, przebywali w nim wyżej wymienieni świadkowie. Zdaniem Sądu z uwagi na powyższą okoliczność musieli oni zdawać sobie sprawę z tego co się dzieje. Stwierdzić należy, że złożenie przez nich zeznań takiej treści mogło wynikać z chęci spowodowania aby obwiniony uniknął odpowiedzialności za popełnienie zarzucanego mu wykroczenia. Z uwagi na powyższe okoliczności Sąd dał wiarę w zeznaniom powyższych świadków oraz wykorzystał je przy ustalaniu stanu faktycznego jedynie w zakresie w którym znajdują one potwierdzenie w pozostałym zebranym materiale dowodowym, który został uznany za wiarygodny.

Sąd uznał, że zeznania pokrzywdzonego T. W. są wiarygodne, albowiem świadek ten konsekwentnie w toku prowadzonego postępowania przedstawiał taką samą wersję przebiegu zdarzenia. Jego zeznania w pełni korelują także z wykonanymi przez niego wówczas fotografiami uszkodzeń samochodów oraz zeznaniami świadka M. W.. Z powyższych względów Sąd ustalił stan faktyczny sprawy także w oparciu o zeznania pokrzywdzonego.

Zeznania świadka M. W. także były w ocenie Sądu wiarygodne. Świadek ten będąc osobą obcą zarówno w stosunku do obwinionego i pasażerów pojazdu marki V. (...), jak i w stosunku do pokrzywdzonych T. W. i B. K. nie miał jakichkolwiek powodów by zeznawać nieprawdę na korzyść którejkolwiek ze stron. Ponadto zasady doświadczenia życiowego wskazują, że w sytuacji zaobserwowania oddalania się sprawcy z miejsca zdarzenia polegającego na uszkodzeniu zaparkowanego pojazdu osoby postronne często zapisują numery rejestracyjne pojazdu sprawcy oraz swe

dane kontaktowe na karteczkach , które pozostawiają na uszkodzonym pojeździe celem umożliwienia właścicielowi uszkodzonego pojazdu ustalenie sprawy uszkodzenia.

Zdaniem Sądu brak było podstaw by podważać wiarygodność opinii sądowo - psychiatrycznej dotyczącej obwinionego S. R. sporządzonej przez biegłą K. Z., albowiem opinia ta została sporządzona w sposób wyczerpujący i rzetelny, a ponadto nie była kwestionowana w toku postępowania przez żadną ze stron.

Brak było także podstaw by podważyć wiarygodność i rzetelność zgromadzonych dokumentów, tj. karty zdarzenia drogowego, fotografii oraz pisma Komisariatu Policji w K.. Opisane powyżej dokumenty zostały sporządzone zgodnie z wymogami formalnymi, w sposób rzetelny i dokładny przez uprawnione osoby lub organy w ramach ich kompetencji, a ich prawdziwość nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

Sąd zważył co następuje:

Uwzględniając wyżej przedstawione okoliczności stanu faktycznego przyjąć należało, że obwiniony W. P. swym zachowaniem wypełnił znamiona wykroczenia z art. 98 k.w., polegającego na tym, że w dniu 3 kwietnia 2015 roku w godz. Od 8.00 do 13.00 w Miejscowości B., powiatu (...), województwa (...), kierując samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) najechał na zaparkowany pojazd marki F. (...) o nr rej. (...), który siłą uderzenia uszkodził zaparkowany obok pojazd marki F. (...) o nr rej. (...) w wyniku czego doszło do uszkodzenia samochodów, a następnie oddalił się z miejsca zdarzenia.

Odpowiedzialności za wykroczenie określone w art. 98 k.w. odpowiada ten, kto, prowadząc pojazd poza drogą publiczną, strefą zamieszkania lub strefą ruchu, nie zachowuje należytej ostrożności, czym zagraża bezpieczeństwu innej osoby. Norma karnoadministracyjna zawarta w przepisie art. 98 k.w. świadczy dobitnie o tym, że ustawodawca, pod groźbą ukarania za wykroczenie, nałożył na prowadzących pojazdy obowiązek przestrzegania zasad ruchu wszędzie tam, gdzie pojazdy się poruszają (wyrok SN z dnia 1 grudnia 2000, sygn.. akt V KKN 445/00, Lex nr 50911). Należyta ostrożność, o jakiej mowa w art. 98 k.w., obejmuje przestrzeganie zasad ruchu drogowego, które określone są w prawie o ruchu drogowym, ale także ze względu na to, że sprawca dopuszcza się czynu poza drogą publiczną, strefą zamieszkania, strefą ruchu, a więc również tam, gdzie nie ma tzw. reglamentowanego ruchu, należyta ostrożność oznacza przezorność w znaczeniu potocznym, która wymagana jest od każdego, kto podejmuje określone czynności. Nieprzestrzeganie należytej ostrożności także w tym miejscu może spowodować niebezpieczeństwo dla znajdujących się tam osób. Wykroczenie przewidziane w art. 98 k.w. ma zatem charakter materialny. Skutkiem czynu jest niebezpieczeństwo dla innej osoby, która może znajdować się w pojeździe albo poza nim (Jolanta Pórkowska – Fielger, Komentarz do art. 98 Kodeksu wykroczeń, WK 2015).

Mając na uwadze treść zacytowanego powyżej przepisu Sąd uznał obwinionego S. R. za winnego popełnienia wykroczenia z art. 98 k.w., albowiem w pełni zdając sobie sprawę z nachylenia terenu, dużej masy prowadzonego przez siebie pojazdu oraz mokrej i błotnistej nawierzchni terenu, po którym się poruszał (tj. na nieużytkach zielonych poza drogą publiczną), zaparkował pojazd w sposób , który spowodował jego zsuniecie się na zaparkowane poniżej pojazdy, a co za tym idzie spowodował zagrożenie bezpieczeństwa pasażerów, którzy znajdowali się wówczas w prowadzonym przez niego pojeździe. Oczywistym bowiem jest, że w sytuacji , w której samochód samoczynnie zsuwa się po śliskiej nawierzchni na pochyłym terenie istnieje niebezpieczeństwo jego zderzenia się np. z innymi pojazdami, drzewami itp., lub przewrócenia się.

Sąd stwierdził również, iż w sprawie nie występują żadne okoliczności, które wyłączałyby bezprawność zachowania obwinionego bądź też wyłączały jego winę, natomiast popełniony przez niego czyn jest społecznie szkodliwy, albowiem obwiniony jest osoba dorosłą i w pełni poczytalną, a ponadto świadomość, iż samochód może zsunąć się po mokrej, błotnistej nawierzchni znajdującej się na nachylonym terenie jest powszechna. Nadmienić w tym miejscu także należy, iż obwiniony jako osoba posiadająca prawo jazdy powinien znać przepisy dotyczące bezpieczeństwa ruchu drogowego, zwłaszcza art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym uczestnik ruchu obowiązany zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga - szczególną ostrożność, unikać wszelkiego

działania, które mogłyby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę.

Za przypisane obwinionemu wykroczenie Sąd wymierzył mu, na podstawie przepisu art. 98 k.w. karę grzywny w wysokości 300 zł.

Przy wymiarze obwinionemu kary Sąd kierował się dyrektywami jej wymiaru z art. 33 § 1 i 2 k.w. W szczególności, Sąd miał na uwadze, aby wymierzona kara nie przekraczała stopnia winy obwinionego oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu, którego się dopuścił. Sąd miał zatem na uwadze rodzaj i rozmiar szkody wyrządzonej wykroczeniem – a więc bezpieczeństwo osób.

Wymierzając karę obwinionemu Sąd miał także na uwadze fakt, iż z racji wieku i doświadczenia życiowego powinien on zdawać sobie sprawę z naganności swego postępowania. Obwiniony powinien zdawać sobie sprawę, że w takiej sytuacji należy znaleźć inne miejsce do parkowania, natomiast po nastąpieniu uszkodzenia innego pojazdu powinien podjąć próbę poinformowania jego właściciela o zdarzeniu – chociażby poprzez pozostawienie karteczki z danymi kontaktowymi w taki sposób jak uczynił to świadek M. W.. Ponadto sąd uwzględnił okoliczność, że obwiniony nie był do tej pory karany za przestępstwa i wykroczenia.

Wreszcie Sąd miał na względzie także sytuację materialną, finansową i rodzinną obwinionego, który co prawda nie osiąga dochodów, jednakże jest współwłaścicielem samochodu o stosunkowo wysokiej wartości. Wysokość wymierzonej kary grzywny jest zdaniem Sądu całkowicie dostosowana zarówno do sytuacji rodzinnej, materialnej i majątkowej obwinionego jak i do stopnia społecznej szkodliwości czynu, którego się dopuścił.

W ocenie Sądu tak wymierzona kara będzie dostatecznym środkiem dolegliwości penalnej, a równocześnie wychowawczym i zapobiegawczym na przyszłość, przy czym uświadomi ona obwinionemu S. R. oczywistą naganność jego zachowania i zapobiegnie popełnieniu przez niego wykroczeń w przyszłości.

Sąd na podstawie przepisów powołanych w punkcie drugim sentencji wyroku zasądził od obwinionego wydatki oraz obciążył go opłatą nie znajdując przesłanek do odstąpienia od obciążania go tymi kosztami .

Sędzia: